

**Загальношкільна лінійка
до Дня пам'яті жертв голодоморів
«Україна пам'ятає»**

Підготували і провели:
класний керівник 9 класу
Лаврентієва Н.О.
педагог-організатор
Савчук Н.О.

Листопад, 2018 р.

«Україна пам'ятає!»

(Літературно-музична композиція, присвячена пам'яті жертв
Голодомору в Україні)

На екрані горить свіча. Звучить фонова музика.

Голос за сценою.

*Зроніть сльозу. Бо ми не мали сліз.
Заплачте разом, а не наодинці.
Зроніть сльозу за тими, хто не зріс,
Що мали зватись гордо – українці.
Заплачте! Затужіть! Заголосіть!
Померлі люди стогнуть з тої днини,
Й благають: українці, донесіть
Стражденний біль голодної країни.
Згадайте нас – бо ми ж колись жили.
Зроніть сльозу і хай не гасне свічка!
Ми в цій землі житами проросли,
Щоб голоду не знали люди вічно.*

Ведучий. Пам'ять – нескінченна книга, в якій записано все: і життя людини, і життя країни. Там багато сторінок вписано кривавими і чорними кольорами.

Ведуча. Гуляла смерть по Україні. Смерть без війни, без посухи чи потопу. Смерть спустошила села й хутори, і живі не встигали хоронити мертвих. Смерть мала ім'я - Голод.

Ведучий. Голод 32-33 років - одна з найбільш трагічних сторінок історії українського народу. Мільйони людей, які загинули у 33 році голодною смертю, не могли безслідно розчинитися у часі. Про них пам'ятають.

Учень. *А люди біднії в селі,
Неначе злякані ягнята,
Позамикалися в хатах,
Та й мруть....
Сумують комини без диму,
А за городами за тином
Могили чорнії ростуть.
Гробокопателі в селі
Волочуть трупи ланцюгами
За царину і засипають
Без домовини...
Дні минають,
Минають місяці.
Село навік замовкло, оніміло,
Кропивою поросло.*

Ведуча. Теплими погожими ночами зірки падають додолу, падають, але не розбиваються, бо застигають у повітрі, спалахують, востаннє перемовляються перед тим, як піти у вічність. Але то не звичайні зірки, то зорі - душі безневинно вбитих діток. Тож послухаймо про що гомонять зорі-душі.

(Звучить повільна музика і повільно "випливають" три зіроньки)

1-а зірка: Мені заподіяли смерть за 5 колосочків. Було це літчком 33-го. Я з маленькою сестричкою Катрусею пішла на колгоспне поле по колосочки. Ой, як хотілося їстоньки... Катруся опухла від голоду, сиділа на межі і рученятами ловила волошку, щоб з'їсти її. Я озирнулась, зійшла з межі, зірвала один колосок, 2, 3,...5... І раптом схопив мене голова сільради і поволік до воза. Мене били, били, били... поки не забили. Забили за 5 колосочків, а було мені шість рочків. І Катруся моя теж померла, там, на межі. Тепер вона теж зіронька.

2-а зірка. І мені хотілося їстоньки, мене Петриком звали. Спочатку померли мої бабуся і дідусь. З голоду вони опухли і здавалися дуже великими. Приїхали дядьки, повкидали їх на воза і повезли за село в ями. Мій таточко пішов до міста за хлібом і не повернувся - його дядько міліціонер з рушниці застрелив. Я в матінки все просив: "Відріж мені пальчика, я його з'їм, а то він не перекушується". Мама обнімала, цілувала мене, а з її великих запалих очей котились сльози. Надвечір мама помила нас з братиком, одягла в чисті сорочки, напоїла маковинням... І вже нас не стало. Петриком, Петриком мене звали.

(Беруться за ручки, кружляють)

1-а зірка: Ой, Уже світає! Полетіли, нам у рай пора...
(Беруться за ручки і вибігають)

Лунає траурна музика, виходить дівчина в чорному одязі, читає монолог "Голосіння матері".

Мати: *Мої синочки, доньки малолітні!
Ви сині, мов німого неба синь,
І як же так, під сонцем щедрім ви вмирали,
Згинь же смерте, згинь,
О, діти, діти, Ангели невиннії!*

*Чом ви так тяжко й страшно мовчите?
Ви вже ніколи рідній Україні
Своїх сердець і душ не віддасте...
Ви не розцвівши, згинули дочасне,
Поклав у землю вас голодомор,
Вокала я, їх матінка, до Спаса:
"Звільни нас від грабіжників-потвор.
О, Боже правий!
Ти мій вчуєш голос, спаси нас від проклятої чуми...
Я ж бачу, як важкий достиглий колос
Схилився над голодними дітьми".*

Ведуча. *Ідуть селяни в темні далі босі...
...біліють коси матерів, –
ридають неньки разом із вітрами
і руки простягають над степами
до брам високих городів.
Іде конвой, і стогне камінь,
спиня трамваї голосні.
Ідуть оточені селяни
густими жалами заліз.
Торби із хлібом за плечима,
обличчя чорні од ріллі,
а ворони ведуть над ними
круг сонця кола вогняні.*

Пісня «Свіча»

Ведучий. Зараз щороку Україна схиляє голови перед мільйонами жертв Голодомору 1932-1933 років, перед тими страждальцями, могили яких розкидані по садках, балках, дворах, узбіччях доріг та на цвинтарях, де насипані великі колективні могили.

*За Петра, за Дмитра, за Антона,
За Галин, за Оксан, за Докій,
Не співала півча похоронна,
Не лунали дзвони за впокій...
Ні труни, ні хрестів, і ні тризни,
Прямо в яму, навіки віків.
Чорна сповідь моєї Вітчизни,
І її затамований гнів.*

(Дзвонять дзвони)

(Виходить ведуча з свічкою в руках)

*Хай палає свіча... хай палає
Поєднає нас вона в цей час.
Хай сьогодні спогади лунають.
Пам'ять чиста, світла і велична
Пісня й слово хай єднає нас.
Гори, священна пам'яті лампада,
В урочій тиші, щоб не підкралось забуття, як зрада.*

На вшанування світлої пам'яті жертв голодомору в Україні 1932 - 1933 роках давайте схилимо голови в скорботі мовчання.

(Хвилина мовчання)

(Дзвонять дзвони)

*Як сивая мати — вся в смутку й в жалю
Народу могого історія...
Прогіркнуть слова, мов полин терпко п'ю,
Коли про ті роки говорю я...
О, рідна Україно — в тридцятих лихих
По тобі страхи переходили —
І падали люди, билінки немов,
І сонце з орбіти аж сходило!..
І з голоду пухли малі і старі,
А жито ж вродило озорене...
Навіщо була ця трагедія нам,
Мільйони українців поморено?!
Отих, хто з дворища останнє зерно
Насильно гребли — хто нараяв їм? —
Та їх також мами родили на світ, —
І совість вони перекраjali —
Свою власну совість!..
Та вижив народ
Моєї України прекрасної,
Бо волю із духом вовік не скорить,
Як полум'я пісні Тарасове!
Померлим — довічно хай свічі горять,
Набатов серця хай в нас повняться,
Хай більше ніколи на людській землі —
Нелюдських дій не повториться!
Хай мелеться нам жито лиш, —
Щоб замість хлібин — не їли ми холоду...
Хай більше не знають очата дітей*

Жахливого кольору голоду!

Ведучий. Візьмеш у жменю сонного насіння
І не пізнаєш власної руки, –

*Най синій день, най у землі коріння,
Жіночій сміх і сонячні книжки!*

Ведуча. Надії мрійні і смутне квиління
Загублено у передранній млі,
А гострозоре, мужне покоління
Уже росте на молодій землі.

Ведучий. Минули навіки дні чорних негод –
Живе Україна! І вільний народ,
Як з попелу Фенікс, ожив і злетів,
І зорями зміряв простори степів.

Ведуча. Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.

Ведучий. Радійте, співайте пісні голосні,
Квітками завітчуйте чола ясні.
Ридайте і смійтесь в сльозах, солов'ї,
Стривайте воскреслі надії свої.

Ведуча. О Боже, без меж милосердя твоє.
І правда, о Боже, на світі ще є!

Пісня «Голодомор»

